

MARIT
REIERSGÅRDOVÁ
ZÁVĚJE

≡ KNIHA ZLIN

Závěje

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Marit Reiersgårdová

Závěje – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

THRILL

MARIT REIERSGÅRDOVÁ
ZÁVĚJE

MARIT
REIERSGÅRDOVÁ
ZÁVĚJE

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Mámě,
která mě seznámila
s Nancy Drewovou, slečnou detektivem.

*Crazy skies all wild above me now
winter howling in my face
and everything I held so dear
disappeared without a trace*

DAVID GRAY

Ten hluk se ozývá nejdřív tlumeně, jako vzdálené hřmění. Žlutý záblesk. Pak se ze zatáčky vynoří sněhový pluh. Odletují od něj jiskry. Železo skřípe o asfalt. Vůz se ke mně blíží, oranžové světlo tepe, pravidelně jako srdce. Ve chvíli, kdy mě pluh míjí, zavírám oči a otevírám je, až když se ten hluk vznáší ve vzduchu už jen jako ozvěna. Silnice je holá. Vrhám pohled vzad, na ni. Leží na zadním sedadle s vytřeštěnýma očima. Kůži má jako napjaté plátno. Nemůžu zastavit. Nemůžu uhnout. Musím dál. Tam, kde je všechno bílé a tiché.

STŘEDA 25. LEDNA

1

Některé dny jsou krátké. Některé dlouhé. A některé by měly trvat celý život, uvažovala Solveig a rozhodla se, že právě tenhle den si bude pamatovat. Zhluboka se nadechla, nasála bezpečnou každodennost. Lepší už to nebude! Ačkoli byla jen obyčejná středa, ačkoli byl dnešní den až po okraj naplněn všedností, byl současně úplně jiný než ostatní dny.

Věděla, že Erik brzy vejde do dveří, odupe si z bot sníh, zanechá v předsíni loužičky, Oda příběhne a vrhne se mu kolem krku. Ona sama se pro jednu nebude rozčilovat kvůli tomu, že ze sebe sníh nesetřásl před vstupem do domu. Obrátí na pánvi vepřové klobásy a bude si vychutnávat pohled na muže a dítě. Svého muže. Své dítě. A brzy se s nimi podělí o to, co nikdo jiný neví – že zanedlouho už nebudou jenom tři.

Místní zprávy...

Solveig zvýšila hlasitost na starém radiopřijímači s magnetofonem, umístěném na okenním parapetu v kuchyni. Z okna měla výhled přímo na ringerickou výpadovku.

Mohutné sněžení během uplynulých čtyřiaadvaceti hodin způsobilo značná zpoždění v celém východním Norsku. Na E18 jsou hlášeny pomalu se posouvající kolony v obou

směrech. U nákupního centra Liertoppen a odbočky na Tranby sjel kolem půl páté odpoledne ze silnice nákladní vůz s přívěsem. Na místě je zásahová jednotka, lze však očekávat, že provoz...

Venku panovala pořádná zima. Solveig hleděla na bílá pole. A na stromy ohýbající se pod tíhou mokrého sněhu. Od Nového roku sněžilo nepřetržitě a meteorologové přinášeli předpovědi počasí s nadšenou fascinací, která se zvyšovala s tím, jak podél krajnic narůstaly vyhrnuté závěje. Novináři spekovali o tom, jestli globální oteplování není náhodou výmysl.

Každopádně Lieru se globální oteplování netýká, usmála se Solveig. Rádio ztlumila a v téže chvíli ze sebe setřásla nekonkrétní pocit neklidu. Jako by se najednou ve vzduchu vznášelo cosi těžkého, jakási téměř slyšitelná tíha. Ponurý tón ležící pod hranicí toho, co dokáže lidské ucho zachytit, ale přece jen neklidně rozechvívající vzduch. Znovu ten pocit zaplašila, rozhodla se držet se raději dál křehkého náznaku radosti. Ne-ní to takhle vždycky? Když si člověk konečně připadá nadmíru šťastný, okamžitě ho přepadnou obavy, že je vše příliš hezké na to, aby to mělo delší trvání. Nejspíš si ale jen moc bere tu zimu, mráz a chaos vzniklý kvůli zpožděním způsobeným sněhovou nadílkou. Vyhrnuté metrové závěje brzy odtají, promění se v pouhou chladnou vzpomínku a nastane jaro.

Otevřela spižírnu a vytáhla z ní poloplný pytel brambor. Ze zaprášeného obsahu na ni vykoukly klíčky. V té chvíli vstoupila do kuchyně dcera a Solveig jen tak tak stihla potlačit zaklení. Oda s sebou přitáhla papírovou krabici se všemi plyšáky a už hračky rozkládala po podlaze.

– Mami, nemohly bysme jít ven?

Chvíli se snažila donutit původně bílou ovečku, aby seděla.

– Ne, musím vařit večeri.

Oda stiskla rty v tenkou čárečku, přitom dál lovila z krabice plyšové medvídky a jiná zvířátka.

– Co budeme mít? Palačinky?

– Ty někdy příště.

– To říkáš vždycky. U Mathiase doma mají palačinky každý den. S nutellou!

Vzdorně se na matku zahleděla.

– Nemohly bysme jít ven?

– Nemohly, říkám. Vařím večeri. Je tma. A sněží. Solveig odřízla kousek klobásy a podala ho dceři.

– Máš hlad?

Oda zavrtěla hlavou.

– Chci ven. Nemusíš chodit se mnou.

Solveig o tom návrhu rozvažovala a uvědomila si, že ji opět zachvacuje dobře známý pocit odevzdanosti. A dneska je tak snadné být hodná. Těžkomyslnost, která ji dřív tak často přepadala a naplňovala ji nejasným smutkem, ji opustila a přenechala místo lunaparku. Solveig si připadala, jako by plula na obláčku z cukrové vaty.

– Já prostě chci ven. Chci a chci a chci!

Jak nepodobná jí dcera je. Solveig bývala klidné dítě. S oblibou sedávala s malováním pod kuchyňským stolem a naslouchala hovorům dospělých. Naopak Oda je ráda středem pozornosti, ideálně za doprovodu tleskajícího publika.

– No tak jo, ty otravo, usmála se na ni a zatahala ji za jeden copánek. – Ale musíš tu nejdřív uklidit.

– Jupí!

Oda už letěla do předsíně. Ovečka zůstala pohozená na podlaze s hlavou vyvrácenou, stejně jako tucet dalších opuštěných plyšových mazlíčků.

Na podzim půjde do školy a leccos už zvládá sama. Nyní si navlékla vlněné ponožky, které jí upletla

babička, tělo nasoukala do růžové kombinézy a zapnula si zip, aniž si do něj skřípla bradu. Potřebovala pomoct jen se sněhulemi. Zničehonic ji nedávno začaly tlačit. Teď do nich cpala nohy, až byla v obličejí celá rudá. Solveig jí pomohla přetáhnout rukávy kombinézy přes palčáky, zkontrolovala, jestli má gumu od nohavic dobře upevněnou přes sněhule, a pak ji políbila na čelo.

– Budeš jenom tady u domu, abych na tebe viděla z okna.

Oda teatrálně obrátila oči v sloup a vycouvala ven.

Solveig se vrátila do kuchyně. Málem zakopla o spáru v podlaze v místě, kde se z ní zvedal odlepený růžek krytiny. Vybavila si, jak tu byli na obhlídce a makléř dům nazval *vzrušujícím a originálním objektem, který má duši*. Přísně vzato je teď nejvíc vzrušovala otázka, jak dlouho jim ještě vydrží podlahy, než je budou muset vyměnit. A nejoriginálnější byla patrně koupelna, v padesátých letech původně kamrlík, který byl jen přesně tak velký, aby se do něj vmáčkly sprchový kout, umyvadlo a záchod. *Nabízejí se vám tu nekonečné možnosti!* Mladý makléř měl samozřejmě pravdu. Pokud by ovšem člověk disponoval financemi.

Solveig si vzpomínala, jak tehdy přimhouřila oko a rozhodla se nevidět sumu peněz, kterou by potřebovali na to, aby dům uvedli do pořádku. Přemluvila Erika, aby v něm viděl to co ona – domov. Novou adresu, kterou získá vedle nového příjmení a která pro ni bude místem, kde se jim nemůže stát nic zlého. Místem, kde se už nebude muset nikdy bát.

Věděla, že o nich jdou mezi sousedy řeči. To se dalo celkem předvídat. Dobře vnímala jejich špatně skrývanou nespokojenost s tím, že v létě dům nenatřeli ani neopravili plaňkový plot. Čas se tu celá léta sytil hničícím dřevem a na některých místech plot zíval jako bezzubý stařec. Nezapadali sem. Byli naplavenina. Rodina Eg-

geových loni získala obecní cenu za nejlépe udržovanou zahradu. Solveig si nyní říkala, že na té spoustě sněhu je fajn jediné to, že všechny zahrady vypadají na chvíli stejně.

Většina místních tu bydlí celý život. Narodili se a vyrostli na velkých statcích s lesem nebo ve zděděných domech na pozemcích s výhledem. Patří sem. Počítá se s nimi. Ona a Erik si tu pořídili bydlení za tvrdě vydělané peníze a ten větrem nahnutý objekt určený k rekonstrukci představoval pro banku maximum toho, co byla ochotná zafinancovat. Oba si do svého nového společného života přinesli staré dluhy. Erik proto, že prodal svůj byt se ztrátou. Ona proto, že byla hloupá a naivní a promrhala své úspory na úhradu exmanželových nespacených půjček a chybných investic. Být bez peněz ale vlastně nebylo tak hrozné, hrozné bylo být bez peněz zrovna tady.

– Stejně věřím v tenhle ten dům i ve všechno uvnitř něj, pronesla nahlas, jako by o tom chtěla samu sebe přesvědčit.

– Věřím v laminát a koberce z Ikey. Věřím v nízké úroky a novou myčku. Odmítám vidět vlhkost ve sklepech a plíseň v koupelně. Doufám, modlím se a věřím, že David nás tu nenajde.

Kdyby bylo nejhůř, prodali by chatu. I ta potřebovala renovaci, ale Solveig prozatím nedokázala vystát pomyslení na matčin pohled, kdyby jí svěřila, že uvažují o prodeji. Rodiče jí chatu velkoryse přenechali. Solveig dodnes slychala ozvěnu matčina hlasu ve chvíli, kdy se dědictví stalo neodvolatelnou skutečností.

„Odteď si s ní můžete dělat, co chcete. Vím, žeš nikdy neměla ráda moje závěsy. Ano, nemusíš předstírat, že...“

Matka se usmála a rádobý lišácky zamrkala, když Solveig chtěla něco namítnout.

„A vždycky jsi tvrdila, že by chata měla být spíš červená...“

Mezi řádky to znamenalo, že náklady na údržbu ponесou nyní Solveig s Erikem. Nádavkem k tomu všemu se očekávalo, že budou rodičům projevovat vděčnost.

„Doufám ovšem, že nás pozvete na návštěvu.“

Slovo *návštěvu* matka nepřeslechnutelně zdůraznila. Nebyla hloupá. Věděla, jak má dál tahat za provázky, přestože je naoko pustila z rukou.

Solveig ztlumila teplotu pod hrncem s bramborami a začala uklízet plyšáky do krabice. Zvedla ovečku a přičichla k ní. Směs sladké bublinové žvýkačky a nakyslých slin. Na okamžik zaváhala. Oda nedokáže bez ovečky usnout, ale pokud by ji pověsila vedle petrolejových kamínků v obývacím pokoji, možná by plyšák uschl, než bude muset jít Oda spát. Riskla to a hodila zvířátko do pračky společně s ostatním špinavým prádlem. Na pračce ležela hromádka pošty a lehce se roztrásla, když se buben dal do pohybu. Účty a reklamy. Solveig shrnula jedovatě žluté faktury do svazečku a ten připevnila na lednici reklamním magnetem z knižního klubu. Svazeček začal pomalu sjíždět k podlaze. Nechala ho klesat a rychle a rutinně zalistovala letáky. V Europrisu mají sladkosti za 5,90. Kdyby tam Ode koupila sobotní dobroty, možná by jí zbylo na časopis o princeznách, který si Oda přeje. Bylo by prima, kdyby ji mohla v pátek překvapit. Mají s Erikem v plánu si vyjít. Anne-Lene Eggeová, dcera manželů s tou oceněnou zahradou, slíbila, že jim Odu pohlídá.

Začal vyzvánět telefon. Na displeji svítilo Erikovo jméno.

– Kde jsi?

– Na dálnici. Jen jsem ti chtěl říct, že dorazím později. Je to tu úplně ucpané.

– Zrovna to hlásili ve zprávách. U obchodáku sjel ze silnice nákladák s přívěsem, odpověděla mu Solveig.

– Aha. Tak kvůli tomu to tady stojí.

Solveig došla k oknu. Oda ve světle růžové kombinéze ležela na zádech a roztahovala ruce a nohy.

– Oda dělá ve sněhu andělíčky, pronesla s úsměvem.

Zaslechla, jak se Erik rychle nadechl ústy a zase vydechl.

– Ty kouříš?

– Ne.

– Znělo to tak.

Žádné rozčilování, napomenula se. Dneska ne. Přece tvrdil, že přestal.

– Děje se něco? zeptala se a zaplašila pocit, že ji Erik vodí za nos.

– Ehm... teď se to konečně snad trochu rozjelo. Budu muset končit.

– Dobře. Večeře bude za chvíli. A... až přijedeš domů, mám pro tebe překvapení, které...

Než však stihla větu dokončit, rozhostilo se na druhém konci ticho. Chvíli tam s bezdrátovým telefonem v ruce ještě stála a shlížela na lampy pouličního osvětlení, klopící hlavy k zemi. V kuželu světla se v hustém víru snášely k zemi těžké sněhové vločky. Lampy tak připomínaly řadu obřích sprch, takových, jaké měli na základní škole. Zpod okenního parapetu táhlo. Musím Erikovi připomenout, aby koupil těsnicí lišty, uvědomila si a usmála se na svůj odraz v okenním skle. Viděla v něm, jak auta na silnici projíždějí skrze ni.

2

Oda teď provedla něco přísně zakázaného. Vrhla raději pohled ke kuchyňskému oknu. Máma v něm stála zády k ní a přidržovala si jednu ruku u ucha. Určitě zase telefonuje. To dělá vždycky, když vaří večeři. Proto

ji neviděla, neviděla ji, jak se sklouzla na bobech ze svahu. A nebezpečné to přece není. Dokázala zastavit daleko před hlavní silnicí.

Odě kručelo v žaludku. Nesnědla ve školce chleby, které jí máma připravila k obědu. Byly s paštikou. Ve chvíli, kdy zanořila zuby do krajíce, si uvědomila, že už paštiku nemá ráda. Něco takového hrozně dlouho neudělala, určitě nejméně týden. A pomeranče, který dostala od toho zvláštního pána, se taky nedotkla. Nejdřív ho měla v kapse, ale těsně předtím, než si ji máma vyzvedla, ho schovala do batůžku.

Toho pána neznala, přesto si byla dost jistá, že už ho někdy někde viděla, jenom si nedokázala vzpomenout kde. Možná to je ten člověk, co řídí auto s mlíkem? Nebo že by to byl Jonna z večerníčku? Každopádně s ním byla legrace. Chtěl si hrát na schovávanou a sedl si na bobek za roh u branky. A potom tak divně mluvil, šepтал jí něco, čemu vůbec nerozuměla. Ale znělo to hezky, skoro jako písnička. Akorát když přišel Mathias, musel najednou odejít.

Mají dnes doma u Mathiase palačinky? Náhle ucítila nasládlou vůni kardamomu a vanilkového cukru. Když máma připravuje palačinky, smí jí Oda vždycky pomáhat a míchat těsto a smí po lžičkách odměřovat přísady, které se přidávají do mouky. Mathias bydlí v bílém domě. Oda s mámou jezdí okolo cestou ze školky a Oda tam mnohokrát byla. Nemůže to tam být pěšky daleko, protože pokaždé, když jedou okolo, říkává mámě: „Mami, tady bydlí Mathias.“

A máma jí pokaždé odpovídá: „Tak to už budeme brzy doma.“

V kapuci kombinézy se Odě usadil sníh. Po zádech jí nyní stékal studený čůrek až k lemu punčocháčů. Podrbala se na zádech. A v té chvíli si to uvědomila! Chuť

krve. Zašmátrala v ústech jazykem. Zajel do prohlubně. Vypadl jí zub! Vyplivla ho do rukavice. Nesmí ho ztratit ve sněhu. Má hodnotu nejmíň desetikačky! Opatrně si stáhla druhou rukavici, zub sebrala a pevně ho sevřela v ruce, než si rukavici opět navlékla. Už teď se těšila, až uvidí mámin výraz. Po večerníčku naplní kalíšek na vajíčko vodou. A pak – žbluňk! Šup se zubem dovnitř. A zítra ráno, až se probudí...! Co si za ty peníze koupí? Možná princeznovskou korunku. Pokud to bude stačit. Přeje si takovou, jakou má Camilla ze školky. Camilla povídala, že kdyby do kalíšku nenalévala vodu, nechala by jí tam zoubková víla papírovou bankovku. Jenomže tomu máma nevěřila.

Dole po silnici kdosi přicházel. Oda zahlédla, jak se daleko ve vánici pohybuje něco červeného. Zastavila se. Zadržela dech. To je...

Vánoční skřítek!

Napůl běžela, napůl se klouzala k silnici. Pak se zastavila a čekala. Mávala.

Vousy mu sahaly až na břicho. Bundu měl červenou a špinavou. Do čela staženou kapuci. Oda zamrkala. Nebyl to vánoční skřítek.

3

Raimo Egge stiskl tlačítko Stop a držel ho stlačené, dokud mu špička prstu úplně nezrudla. Jakmile autobus vjel na zastávku, přehodil si batoh přes jedno rameno, seběhl po schůdcích a vyskočil. Ucítil závan, jak se za ním dveře přiklápely. Ve vjezdu k domu spatřil matčinu hondu. Kdyby se zeptal, jestli by si ji nemohl vypůjčit, možná by ze sebe ten tlak dostal už dnes večer? Nedokázal si představit další bezesnou noc. Předchozího večera celé hodiny zíral na klec, kterou měl v pokoji, zíral na

pískomila, který tam bydlel ve falešné poušti vytvořené ze slámy, z pilin a koupacího písku pro činčily. Se zvířetem běžajícím v kole přitom cítil podivuhodnou souznělost. Vlastní bezradnost v něm už nějakou dobu vyhlodávala mohutnou díru, kterou unikala jeho pozornost. Než došel ke vstupním dveřím, podařilo se mu potlačovanou averzi setřást, takže ve chvíli, kdy zavolal „Mami!“, nebyla v jeho hlase patrná ani stopa nechuti.

Nikdo mu neodpověděl.

– Mami?

Janni Eggeová vyšla z koupelny s broskvovým ručníkem omotaným kolem těla. Na hlavě měla další, stejné barvy, pevně uvázaný jako turban. Tváře a paže jí žhnuly. Jako čerstvě uvažené uzené, pomyslel si Raimo a vyhnul se pohledu na matčinu holou kůži. Stál tam se založenýma rukama a pozoroval matku se stejným výrazem, s nímž by sledoval umírající hmyz – zpola s odporem, zpola soucitně.

– Á, to jsi ty? pronesla matka.

Raimo povytáhl koutky úst do náznaku úsměvu.

– Ty, mami, nemoh bysem si pučit auto?

– Teď?

– Jo.

– Kouknul ses ven? Na silnicích je to momentálně o život. Už i v rádiu vysílají varování.

– Budu sakra vopatrněj. Slibuju.

Matka se demonstrativně zahleděla ven. Oční víčka jí visela přes oči jako srolované markýzy a lehce se jí při každém mrknutí zachvívala.

– Dodělal sis řidičák teprve v listopadu. Nemáš zkušenosti.

– A kde je jako mám sebrat?

Usměj se, do prdele, usměj se.

Raimo věděl, že musí ovládnout to, co v něm doutná. Naklonil hlavu ke straně, zařadil trochu zpátečku.

– Prosíím, mami. Slíbil jsem Julii, že za ní večer zajedu.

– Nemáš tušení, jaká je to na silnicích hrůza. Sotva jsem dojela domů.

– A kdes jako byla?

Janni si stáhla ručník z hlavy a začala si třít obličej. Froté ji škrabalo, přesto se drbala dál.

– V krámu. Počkej si, až přijde táta, odveze tě.

– Jo, ten na to bude mít tak akorát náladu. Silnice jsou už určitě posolený a ve městě zaručeně projety.

– Řekla jsem, že ne. Moje auto už dneska nikam nepojede.

– S tebou je to teda fakt vopruz.

Janni neodpověděla, jen se otočila zády a oddusala zpátky do koupelny. Raimo zaslechl, jak za sebou zamkla. Rozhlédl se. Připadalo mu, že se k němu kuchyňské skříňky sklánějí, dům jako by se smršťoval, vymáčkával mu vzduch z plic. *Musí ven!* Sevřel ruce v pěsti, zaryl nehty do dlaní. Nakonec mu pohled padl na kuchyňskou linku. Klíčky!

Chvíli naslouchal, ale slyšel jen úderý svého srdce. Klíčky popadl, jediným pohybem si natáhl bundu i rukavice a pak za sebou tiše zavřel vchodové dveře. Nezdřžoval se ometáním vozu, otočil klíčkem v zapalování a zapnul stěrače, přitom už couval po příjezdové cestě pryč od domu. Když přidal plyn, auto z cesty sklouzlo a smyklo se. Prohrnutá byla jenom jedna strana vozovky. Za čelním sklem byl svět bílý. Dejtehej klidně, napomínal se. Soustřeď se na cestu, znáš ji. Brzy přijde vostrá zatáčka a potom přímo po tý dlouhý rovince. Tam to můžeš trošku vohulit a pustit víc větrák, aby se ti okýnka tak příšerně nemlžily. Ve chvíli, kdy vyjížděl ze zatáčky, se střetl s oranžovým blikajícím světlem. Sněhový pluh, který se proti němu vyřítíl, zabíral většinu silnice. Raimo strhl auto do strany a ucítil náraz.

– Kurva!

Štrejchnul o svodidla? Doufal, že sních náraz ztlumil. Poslední, co by teď ještě potřeboval, je promáčklna nebo škrábanec v laku. Podívá se později, teď nemůže zastavit. Musí udělat to, k čemu se rozhodl. Nedopřeje si čas na úvahy. Na to, aby si to rozmyslel.

Po chvíli zabočil na úzkou vedlejší silnici vedoucí k bíle natřené vile ve švýcarském stylu. Musí si spolu promluvit, nebo lépe řečeno on si potřebuje promluvit s ní. A ona musí pochopit, že tady už nic nepomůže. On má přece celý život před sebou, nemůže tím pádem... Ne, o tom nesmí přemýšlet. Musí ji přimět, aby poslechla rozum. To by neměl být problém. Má dobré argumenty, a jen co ji přiměje, aby se nad nimi zamyslela, určitě taky pochopí, že to je jediné možné řešení. Ukončit to, než to zajde příliš daleko. Není přece pitomá, jenom je moc velká herečka. Právě tohle se mu na ní ale zároveň líbilo. Její schopnost všechno dramatiizovat, dělat z komára velblouda. Proboxovával se s autem do kopce. Na silnici byly patrně hluboké koleje, které tu zanechal nějaký vůz před ním.

Hlavně aby neměla návštěvu!

Držel se v kolejích, řídil se sněhovými tyčemi a jen tak tak že v poslední ostré zatáčce neskončil v příkopu. Na dvoře nestálo žádné jiné auto kromě jejího a to bylo zasněžené.

Zaparkoval u schodiště. Pocit, že jde na kobereček k řediteli školy, mu rozechvěl žaludek. Zazvonil a odupával si zatím sních z vysokých bot. Nikdo mu nepřišel otevřít. Stiskl zvonek ještě několikrát. Pořád nic. Položil ruku na kliku.

– Haló! zavolal. – Vibeke? Jsi doma?

Nikdo mu neodpověděl. Zul si boty a přešoural se přes práh. Obývací pokoj tonul ve tmě, ale z kuchyně se ozývala hudba. Rádio stojící na lince vyhrávalo ztvrdlým drobkům a prázdným hrnkům od kávy. S vý-

jimkou hudby tu panovalo ticho. Jenže měla přece otevřeno. Tak to musí být doma. Nervozitou mu naskakovala husí kůže a začínalo mu být teplo. Nepotil se však. Jako by se mu veškerá tekutina shromáždila v močovém měchýři. Potřebuje čurat. Krácel dál do domu, prošel kolem velkého a téměř prázdného obývacího pokoje a pokračoval chodbou k záchodu. Ve chvíli, kdy míjel ložnici, se zarazil. Cosi upoutalo jeho pozornost. Usmál se.

– Aha! Tak tady jsi...

Ve slabém světle noční lampičky uviděl nohy. Poznal černé kozačky, které byly absolutně a zoufale nepraktické, ale zatraceně elegantní. Jednou, když se cítil pevný v kramflecích, jí řekl:

„Ty si na těch svejch jehlách ještě zlomíš nohu. Ty boty se hodí tak akorát do postele!“

Přistoupila tehdy k němu. Přitáhla si ho. Svlékla ho. Ne! Serval z něj oblečení. Vybavoval si ten pocit nahoty, studu a napětí. A pak se začala svlékat sama. Pomalu. Kousek po kousku. Dokud tam před ním nestála nahá, jen v kozačkách.

Teď kozačky čouhaly přes pelest, přitom ani neodhrnula přehoz. Nejdřív si myslel, že tam leží proto, aby ho poškádlila. Otevřel dveře dokořán. Vzápětí mu došlo, že se zmýlil.

Ležela na zádech, ruce na prsou. Na sobě měla černý flaušový kabát, rukavice, šálu a čepici. Kabát měla rozepnutý. Od pasu dolů byla nahá, až po kalhoty stažené do chumlu u kolen. Hlava jí visela přes pelest. Ústa měla otevřená. Temný vytřeštěný pohled upírala do stropu, jako by jí ho tam někdo přivázel neviditelnou nití.

Raimo ucouvl, zakopl o práh a dopadl na záda. Srdce se mu proměnilo v kladivo. Dunělo mu v hrudi. Cosi se lámalo. Krvavá pachut' v ústech. Přitom, jak padl nazad, se kousl do jazyka, bolest však necítil.

Co teď kurva udělám?

Ven se dostal zpola po čtyřech, zpola běžel. Do chodby. Ven! Musí pryč! Pronásledoval ho ledový strach – ve chvíli, kdy si obouval vysoké boty, mu dýchal na zátylek.

Zasraný tkaničky!

Když se vrhal do auta, děs měl stále v zádech, zarýval se mu pod kůži dlouhými, rudě nalakovanými nehty.

Nemůže pokračovat do města, za Julií, jak si předtím naplánoval. Teď ne. Nejde to. Julie počká. Nepojede za ní, musí se ukrýt. Protože co kdyby ho teď někdo zahlídl? Po tom, co tam uviděl? Okamžitě by na něm poznal, že se něco stalo. Něco příšerného. A on se musí tvářit, jako že je všechno v pořádku.

4

Solveig odstavila pánev ze sporáku a snížila teplotu na minimum, pak vyšla do předsíně. Otevřela dveře a vyhlédla ven. Ze stříšky kryjící vstup do domu sjel sníh, malá lavinka, která po sobě zanechala hromádku na schodech.

– Odo! Pojď domů.

Žádná odpověď. Solveig se vrátila, vyklouzla ze zdravotních pantoflí, obula si kozačky, aniž si je zašněrovala, a přes ramena si přehodila bundu. Oda bude nejspíš za domem. Vedla kolem něj vyšlapaná cestička. Solveig viděla otisky sněhulí číslo dvacet sedm, už však mizely. Sněhové vločky byly těžké, jako mokrá vata. Nasadila si na hlavu kapuci.

– Odo!!!

Ticho.

– Odo Isabel Sørensenová! Nehrajeme si na schovávanou. Ozvi se. Už to není legrace.

Odpovědělo jí absolutní ticho, jako by sníh absorboval veškeré zvuky, balil je do peřiny. Solveig opět přepadla ona předtucha, nízkofrekvenční rachot, předzvěst, kterou ucho nedokáže zachytit. Otočila se. Tudy se Oda nikam dál vydat nemohla. Sousední dům tonul ve tmě. Solveig se obrátila a vracela se, scházela po cestě ke garáži. Všude byly stopy, avšak nedalo se z nich vyčíst, kam se Oda vydala naposledy. V nejspodnější části kopečku zasypával sníh andělíčka. Solveig znovu zavolala, ale její volání zaniklo v rachotu sněhového pluhu. Když došla ke garáži, cosi upoutalo její pozornost. Cosi modrého. Úplně na úpatí kopečku. Rozběhla se. Na krajnici ležely boby. Solveig poplácal dlaní po zádech mráz a už nepřicházel jen zvenčí, ledový strach se jí prokousával i nitrem.

– Odo?

Pokračovala šeptem:

– Odo, miláčku. Kde jsi? Pojď k mamince. Uděláme si palačinky. Palačinky, Odo! Slyšíš? PALAČINKY!

Tlak v hrudi. Teď umřu, pomyslela si Solveig a přitiskla si modré boby víc k tělu. Ty vysoké vyhrnuté závěje... Kdyby se někdo vyřítíl na silnici z některé příjezdové cesty, řidiči by ho rozhodně neviděli. Kolem projelo auto, nechalo za sebou novou stopu. Bylo jich moc. Moc stop po pneumatikách. Žádná stopa po Odě. Pak všechno umlklo. Panovalo ticho, s výjimkou lehkého vrzání padajícího sněhu.

Děs Solveig zachvátil tam, kde byla nejzranitelnější, s naprostou přesností ochromil její mateřské srdce. A následně způsobil, že jí jednotlivé části těla v rychlém sledu za sebou vypověděly službu. Celou ji to zavalilo. Kopec, který předtím vypadal tak nehybně, se zvedl a sunul se k ní.

A pak.

Zadunění, když ji zasypala lavina, děs.

Bitte Røedová stála před zrcadlem v ložnici. Vytahovala ze skříně jeden kus oděvu za druhým, zvedala je před sebe a nespokojeně se prohlížela, pak oblečení odhazovala na postel. Do okna ložnice v prvním poschodí řadového domku bušil sníh. Sádrokartonovými stěnami pronikala hlasitá hudba. Bitte proti ní nic neměla. Naopak. Připomínalo jí to doby, kdy byla sama v pubertě a za pomoci kazetáku se snažila naučit se anglické texty. Julie si to, co chce poslouchat, stahuje z internetu, což Bitte připadá nepochopitelné a tajemné. Nyní Bitte vylovila ze skříně červenou sukni. Ta by třeba šla? V tom případě by si ji musela vyžehlit. Ne, zavrhlá to, červená je příliš nápadná. A růžová moc femininní. Černá zase tvrdá. Ale modrá, to by mohla být jistota. A možná k tomu šálu na krk?

Hudba zesílila. Bitte vyšla na chodbu, a než otevřela, opatrně zaklepala.

– Nemohla bys to trochu ztlumit? Peder už leží. A nezapomeň, že tu máme z obou stran sousedy.

– Nepouštím si to nahlas.

– Pouštíš.

Julie seděla na posteli mezi hromadou polštářů, na klíně notebook. Nezvedla pohled od displeje. Ťukala do klávesnice.

– Co děláš?

– Nic.

Bitte popošla o krůček blíž a pokusila se na displej pohlédnout.

– Jsem jenom na Facebooku. Proboha, mami, přestaň mě hlídat.

– Chatuješ?

– Jo. A co má bejt?

– S tím Raimem?

– Řekla jsem ti, abys mě furt nehlídala.

– Jsou online i Synne nebo Maria?

Julie zírala do klávesnice s hlavou poněkud víc skloněnou, než bylo nutné. Plakala snad?

– Stalo se něco? Chybí ti tvoji bývalí kamarádi? Julie, víš, že za mnou můžeš kdykoli přijít, kdybys...

– Nic se neděje!

– No dobře, ale ztlum tu hudbu, stáhla se Bitte.

Chvilíčku postála za dveřmi s tváří přitisknutou k hladkému bílému povrchu. Ne proto, že by chtěla poslouchat, ale protože momentálně se Julii vlastně víc přiblížit nedokázala. Vybavovala si časy, kdy chovala dceru na klíně a cítila teplo jejího tělíčka. Už tehdy předvídala nevyhnutelné: že jí Julie z objetí vyklouzne, odbatolí se ke dveřím, vstane a otevře si, aby na vysokých podpatcích odkráčela. Ale že by k tomu mělo dojít tak rychle! Uniká mi a já ani nevím, koho ztrácím, pomyslela si Bitte. Už ji neznám.

Odtrhla se ode dveří a nahlédla k Pederovi. Spal na zádech s otevřenými ústy, zdálo se, že ho dočista nic netrápí. Jenže Peder nemá po přestěhování problémy s adaptací. V ulici bydlí plno kluků jeho věku. Už mezi ně zapadl. Naproti tomu Julie se stýká jenom s tím svým přítelem, s nímž Bitte zatím neseznámila, a tváří se, že nové kamarády si hledat nebude. Bitte doufala, že se to časem poddá. Nicméně přítel byl alespoň nějaký začátek a bylo to lepší, než aby byla Julie úplně sama. Bitte nedokázala odolat pokušení, vešla dovnitř a pohládila Pedera po vlasech. Neprobudil se. Jen se přetočil na bok, jako by ho to rozčililo. Tolik se podobá svému otci, pomyslela si a utěsnila mu peřinu, než tiše vycouvala a vrátila se do ložnice. Tam klesla na pelest a odevzdaně se zahleděla na hromadu oblečení. Nikdy by nevěřila, že jí bude chybět uniforma.

ČTVRTEK 26. LEDNA

6

Z okna své kanceláře ve druhém patře policejního ředitelství v Drammen hleděl vrchní komisař Verner Jacobsen na neproniknutelnou chumelenici. Myslel si, že má rád sníh ve všech podobách, ale pravda byla, že něco takového ještě nikdy nezažil. Ten sníh, který měl rád, byl lehký, slušně vychovaný, znal návštěvní hodiny a měl dost zdvořilosti na to, aby nezůstával ležet na chodnících. Sníh, který řádl na ulicích teď, však byl ďábelský, bezostyšně se vršil a bylo třeba ho odstraňovat silou. Bylo k neuvěření, že někde tam nahoře vůbec pobývá slunce. Verner sotva viděl záblesky řeky tekoucí za budovou policejního ředitelství. Dětila město vedví, navzdory snahám scelit obě části nesčitelnými mosty.

Od minulé středy špatně spal. Ten den ho totiž brutálním způsobem dohnala jeho minulost. Dostal e-mail od Trine. Na telefonu měl také dva zmeškané hovory a čtyři esemesky, na které zatím z nedostatku odvahy neodpověděl. Dokud neodpoví, může se dál tvářit, jako by se mu život nezměnil. Měl však vědět, že Trine se objeví znovu. A měl vědět, že zamlčovat pravdu je totéž jako házet mrtvolu do vody – dříve či později vyplave. Vrhhl pohled na nástěnné hodiny. Stihl bych pár řad, pomyslel si a vytáhl nejspodnější přihrádku zásuv-

kového dílu pod psacím stolem. Shlédl na pár rozpletených ponožek. Objevil před časem vlnu, která vytváří vzor úplně sama od sebe. Míhání jehlic a pohled na to, jak vlna tvoří proužky a tečky, aniž by o tom sám musel přemýšlet, ho zbavovaly stresu. Ne. Rozmyslel si to a zásuvku rázně zavřel. Ještě si před poradou stačí přečíst několik hlášení. To, že problémy zmizí, jestliže se nechá pohltit prací, byla lživá naděje, již se rozhodl podlehnout. Jaká ironie v případě člověka, který hledá pravdu, musel připustit. Lež nesnášel. A to jsem přitom lhal osmnáct let, pomyslel si a ucítil, jak ho pod hrudní kostí tlačí pocit studu.

Dnes přijde nováček, který má nastoupit na místo po vyšetřovateli Karlu Eliassenovi. Karl odešel do penze. Vernerovi bude chybět. Pracovali spolu celé roky, od chvíle, kdy začali sloužit v jednom autě u pořádkové jednotky, až doposud. A přestože věkový rozdíl mezi nimi byl velký, cítil se Verner vždycky jako Karlův vrstevník.

Přešel si rukama po hlavě, po přísně uhlazených vlasech, a utáhl si culík, pak se spěšně pustil dlouhými chodbami. Vstoupil do jedné z malých zasedacích místností, našel si místo na konci oválného stolu, pokývl Heikimu Stenvaldovi, Idě Madsenové, Mariusi Moeovi, Hildegunn Ebbestadové a šéfovi kriminálky Thomasi Lindstrandovi. Jedno místo bylo volné. Pro nováčka. Verner zabubnoval prsty do stolu. V téže chvíli se otevřely dveře.

– Omlouvám se...

Potrásala hlavou. Jako pes, kterého právě pustili dovnitř po procházce v dešti, pomyslel si.

– To je ale počasí!

S napřaženou rukou obešla kolegy u stolu. K Vernerovi se dostala nakonec. Ruku jí stiskl pevně a rozhodně. Měla ji buclatou, ledovou, téměř bez barvy a nepatrně pudinkovitě ochablou. Zaplašil asociace, které to

v něm vyvolalo, a proto nechápal, proč jí rukou třásl o něco déle, než bylo nutné.

– Bitte Røedová, představila se a zpevnila trochu stisk, jako by jeho averzi vycítila.

– Vrchní komisař Verner Jacobsen, odpověděl Verner a přitom si ji změřil. Převyšovala ho o hlavu a v očích se jí třpytilo jakési dětinské očekávání. Zdálo se, že se snad každým okamžikem chystá propuknout v smích. Posadila se na volnou židli vedle něj.

– Bitte?

Neměl rád, jestliže se lidé představovali zdrobnělinami svého jména. Proč neřekne prostě Birgitte?

– Ano, jenom Bitte. Máte s tím problém?

Zavrtěl hlavou. Proboha, je to jedna z těch ženských, které potřebují nutně dokazovat, že jsou na tohle povolání dost drsné.

– Možná měli v úmyslu mě pojmenovat *bitteliten*, maličká, jenže...

Poplácala se zlehka po břicho. Tvář se jí rozštěpila zvuchým smíchem. Knoflíky korálově červené halenky sváděly beznadějný boj o udržení obou předních dílů u sebe. Když si přitáhla židli ke stolu, aby se jí lépe sedělo, nadra se jí povážlivě zahoupala. Byla tlustá kompaktně, tak nějak pevně. Kdybych ji píchl prstem do nadloktí, pomyslel si Verner, jsem si jistý, že by se odpružil. Náhle ho přepadlo nutkání si na ni sáhnout. Zmátlo ho to. Seber se, vyčinił si, ta ženská se ti nelíbí.

Šéf kriminálky Thomas Lindstrand si netrpělivě odkašlal. Čistě z povinnosti nechal kolovat ták s polovinou šlehačkového dortu.

– Víte, včera se s námi loučil Karl Eliassen..., dodal na vysvětlenou s pokývnutím k Bitte Røedové.

– Nabídněte si, jestli máte někdo chuť. A samozřejmě bych tu rád přivítal vás, inspektorko Røedová. Paní Røedová se k nám právě přistěhovala z Osla. Jak už

všichni jistě víte, pracovala mimo jiné jako vyšetřovatelka v kanceláři policejního náčelníka v Lilleheia a na Grønlandu sloužila jak na pořádkovém oddělení, tak na oddělení prevence.

– Dáte si dort?

Verner jí přistrčil ták. – Měli jsme ještě melouny, ale došly...

Občas totiž v žertu prohlašovali o lidech z oddělení prevence, že jen melou pantem, a jemu ta myšlenka na jednu mimoděk vylétla z úst. Bitte se na něj zadívala, oči se jí zúžily. Jako dvoje dveře pootevřené na škvíru. Verner viděl, jak jí pohled plane.

– Děkuju, jsem připravená na vraždy a věnečky.

Jeho vtip se obrátil proti němu. Napjal rty v cosi jako úsměv. Proboha, jak je ta ženská křečovitě veselá. Jistě má doma na nočním stolku hromady takových těch knih o pozitivním myšlení a o tom, jak má člověk mít rád sám sebe. Všiml si, že si lačně nabrala dort a s talířkem v ruce se nenuceně opřela. Je tlustá, říkal si. A ty váčky pod očima... jako by za ně mohla tíha úspěchu. Ovšem pohled měla vřelý. Intenzivní. Živoucí. Halenka jí slušela.

– Hmm. Vynikající dort, že? zamumlala mezi dvěma sousty.

Verner rádoby lhostejně pokrčil rameny a obrátil pozornost k šéfovi kriminálního oddělení.

Thomas Lindstrand je informoval o nejnovějším vývoji v rozpracovaných případech a rozdělil jim pracovní úkoly.

– Máme tu jeden případ zmizení, sdělil jim. – Holčička, Oda Isabel Sørensenová, pět let. Ztratila se včera večer, když si hrála venku před domem v Lieru. Vernere...?

Verner vzhlédl a přikývl. Neměl rád případy, v nichž figurovaly děti, nebo přesněji řečeno neměl rád děti.

Uváděly ho do rozpaků. Byly to nevypočitatelné bytosti s vlastní logikou, kterou už dávno zapomněl nebo vytěšnil.

– Červený kříž i naši lidé ji bezvýsledně hledali celou noc, pokračoval Lindstrand. – Zmizela beze stopy. Můžeš s sebou vzít Bitte Røedovou. Je třeba, aby se zapracovala co možná nejrychleji. Proberete spolu podrobnosti z hlášení cestou?

Lindstrand přátelsky pokývl k Bitte, která právě seškrabovala z talíře poslední zbytky šlehačky, pak jim přes stůl přistrčil papíry.

– Dobře, přikývl Verner. – Vyrazíme okamžitě. Jste připravená?

Bitte si olízla ústa a přitáhla si hlášení.

Cestou z města uvízli v zácpě v Bjørnsonově ulici.

– To musí být hrůza bydlet v tomhle, podotkla Bitte a pokývla k panelákům s balkony natřenými na střídačku červenou a žlutou barvou. Všechny do jednoho se obracely přímo na frekventovanou silnici se dvěma jízdními pruhy v každém směru.

– A k tomu takový krásný výhled! pokračovala a zadívala se na druhou stranu silnice, jíž nastavoval záda obchod s elektronikou Elkjøp a předváděl popelnice, palety a průhledné pytle plné recyklovatelného plastu.

– Je tu ale spousta dobrých autosalonů, zamumlal Verner.

Zastavil na červenou a nechal přejít skupinku mladých lidí s batohy, kteří mezi sebou táhli ještě kufr.

– Nikdy se tu neorientuju, povzdechla si Bitte. – Je to tu samá křižovatka a kruháč, tuhle pod most, tamhle přes most... Už chápu, proč lidi říkají, že Drammen je největší křižovatka v Norsku.

– To už dávno neplatí, opáčil Verner nevrle. – Drammen je dneska víc než jenom „díra u E18“, copak jste to nepostřehla?

– Ale ano. Slyšela jsem, že dneska je ta „díra“ plná hrdosti. Město na řece. Tak se mu teď říká, ne?

Verner přikývl.

Když konečně najeli na dálnici, sjížděla se vozidla do jednoho pruhu. To ovšem některým řidičům nebránilo v pokusech o riskantní předjíždění.

– Lidi jsou magoři, okomentovala to Bitte a jedním okem nakukovala do hlášení, zatímco druhým pozorovala nového kolegu. S největší pravděpodobností bude mladší než já, říkala si, ačkoli má ostře řezaný obličej se svěšenými rysy. Jistě proto, že je tak hubený. Hubeňouři často mívají takovýhle ostrý výraz. Navíc má zbrázděnou kůži, jako by měl v dospívání hrozné problémy s akné, které ho poznamenaly až do dospělosti. Přesto byla jeho tvář nepochopitelně přitažlivá. Možná kvůli těm očím?

– Nevěřím tomu, že zmizela beze stopy, pronesla rozhodně.

– Proč? zeptal se jí Verner s pohledem pevně upřeným na silnici.

– Beze stopy?! No tak! Copak jste si ničeho nevšiml? Sněží.

– No právě, namítl Verner.

Samozřejmě. Sněžení za posledních čtyřiaadvacet hodin bylo nejhorší, jaké kdo pamatoval. Žádná stopa ho nemohla přežít. Bitte si uvědomila, jak jí planou tváře. Co si Verner Jacobsen musí myslet o jejích kriminalistických schopnostech? Nebere ji vážně. Měla si obléknout tu modrou halenku. Korálově červená! Co si asi tak myslela? Že se předvede? A teď tady ve svých dvaadvaceti rudne.

– Myslela jsem tím, vykoktala, – že snad matka musela okamžitě vidět její stopy, ne?

Verner se tvářil, jako by její otázku přeslechl.

– Píše se tam, jak dlouho byla holčička bez dozoru?

Bitte si prstem ukazovala v hlášení a po chvíli zavrtěla hlavou.

– Zmizela kolem páté, ale nepíše se tu nic víc, než že ji hledali celou noc. Její matka Solveig Sørensenová vypověděla, že stopy byly všude, ale že se nedalo určit, kdy byla holčička na kterém místě. A ve chvíli, kdy ji začala hledat, už stopy zapadávaly.

Bitte odložila hlášení do klína.

– Nejpravděpodobnější je, že tam matka hystericky pobíhala ve snaze holčičku najít, a tím případné stopy zničila, dodal Verner.

– Máte děti? zeptala se ho Bitte.

– Souvisí to nějak s případem?

Bitte pokrčila rameny.

– Samozřejmě bych taky dostal strach a udělal bych totéž, pokračoval Verner. – Odbočit máme tady?

Sjeli z dálnice. Značka je upozornila, že je čekají serpentiny. Na jednom místě ležel na vozovce sesunutý sníh. Los, pomyslel si Verner a zpomalil. Kolem nich se uzavíral les, ale mezi stromy se prozatím ještě dala místy zahlédnout dálnice. O chvíli později, poté co se silnice narovнала a les opět uvolnil místo řídkému osídlení, zaparkovali před hnědou jednopatrovou budovou patřící Solveig Sørensenové a jejímu manželovi Erikovi.

Otevřel jim Erik. Vedl je chodbou, která se domem vinula jako smyčka. Kuchyně byla úzká, se zkosenými skříňkami jako z padesátých let, a přiléhala k ní prosklená veranda zařízená jako jídelna. Retro, pomyslela si Bitte, ale příliš ošuntělé na to, aby působilo moderně.

– Solveig, pronesl Erik. – Je tu policie.

Žena, která zírala oknem ven, k nim s trhnutím obrátila hlavu. Očima rychle a ustrašeně těkala z jednoho kriminalisty na druhého. Jako neurotický vrabec, pomyslela si Bitte a udivilo ji, že uplakané oči mužou

být i krásné. Jí by stačilo bulet hodinu a hned by měla celou tvář naběhlou a opuchlou. Bodl ji osten žárlivosti.

– Jsem vrchní komisař Verner Jacobsen a tohle je inspektorka Bitte Røedová, představil je Verner a napřáhl k Solveig ruku.

– Víím, že je to pro vás těžké, ale musíme vám položit pár otázek. Přelétl pohledem od jednoho rodiče k druhému. – Některé vám možná budou připadat nepřijemné, ale jsou nutné proto, abychom Odu co možná nejrychleji našli.

– To chápeme, odpověděl Erik. – Posadte se.

Přistoupil k Solveig blíž, položil jí ruku na rameno a vmáčkl ji do židle u kuchyňského stolu. Verner a Bitte se posadili na bíle natřené dřevěné židle. Erik zůstal stát, opíral se částečně o manželčino rameno a částečně o opěradlo poslední volné židle, světle hnědé, dětské. Na stole ležel červeně kostkovaný ubrus se skvrnami od marmelády. Vykukovala zpod něj cedulka Ikea. Od oken táhlo.

– Solveig, kdy jste Odu s jistotou viděla naposledy? zeptal se Verner.

– Naposledy...?

– Hrála si venku, že? pronesla Bitte mírně.

– Stála jsem tamhle a sledovala ji, přikývla Solveig a ukázala na jedno okno obrácené k jihu. Verner se otočil a všiml si, že je kyt okna popraskaný, jeho kousky byly napadané ve špaletě mezi dvojíým sklem.

– Vařila jsem večeri a vtom zavolal Erik. Mluvili jsme spolu a já se přitom dívala, jak Oda dělá ve sněhu andělíčky. Hrozně otravovala, jestli by směla jít ven. Normálně jí to bez doprovodu dospělého nedovolujeme. Silnice je tu nebezpečná, ale slíbila mi, že k ní nepůjde.

Solveig se zhluboka nadechla a zadržela vzduch v plících.

– Nikdo tu nejezdí šedesát, vzlykla při výdechu.
– V zatačce na to vždycky šlápnu, vložil se do hovoru Erik, – a po celé rovině na to ještě víc dupou. Je zázrak, že se tu zatím nic nestalo!

Náhle zmlkl.

– Mluvili jste spolu po telefonu, shrnul to Verner.
– Kde jste byl vy, Eriku?

– Byl jsem na cestě z práce, stál jsem v zácpě na dálnici. U Liertoppenu se stala nehoda, nákladák s přívěsem tam dostal smyk a narazil do osobáku.

– Takže jste volal z mobilu. Můžete se podívat do seznamu přijatých hovorů a zjistit, kolik bylo hodin?

Erik zašátral v kapse kalhot. Když telefon značky Sony Ericsson vytahoval, vypadla mu na podlahu krabička s desítkou lehkých princek. Rychle se shýbl a zvedl ji, střelil pohledem po Solveig. Ta jen seděla jako socha.

– 16:54, přečetl Erik.

– Dobře, opáčil Verner a všiml si, že Erikovi se v jinak zimně bledé tváři najednou objevil teplejší odstín. Zaznamenal si časový údaj do notýsku, potom se obrátil k Solveig.

– Šest minut před pátou, v tu chvíli jste stála u okna. Možná jste pak šla zase ke sporáku? Jak dlouho trvalo, než jste zjistila, že je Oda pryč?

– Nevím.

Solveig skryla tvář v dlaních. Světlé vlasy jí spadly do obličeje jako lehké letní závěsy. Bitte si všimla, že kořínky má tmavé. Ostrý předěl odhalil chemické odbarvení staré několik měsíců. Měla bych si taky brzy zajít na barvu, pomyslela si Bitte. Možná pro změnu něco do červena? Nebo melír?

– Přesto si zkuste vzpomenout, trval na svém Verner.

Bitte podrážděně stiskla ústa. Kolegovy rty byly bezbarvé a úzké. Hlas plochý jako břidlicová tabulka. Má

snad Verner v zádech vývrtku? Nebo je prostě jenom nezvykle arogantní? Tvář měl jako severonorskou krajinu v zimě, zbrázděnou a holou. Neladila mu s měkkým, očividně ručně pleteným rolákem, který měl na sobě. Přátelský oděv. Alibi zakrývající nedostatek empatie?

– Nevzpomínám si, pokračovala Solveig. – Připravovala jsem večeři, zrovna se začaly vařit brambory. Oda chtěla palačinky, zašeptala. – Kdybych jenom udělala palačinky...

– Nemyslím, že by výběr jídla něco změnil, podotkl Verner a vrhl pohled na pánvičku s klobásami, stojící nadále na sporáku. Cítil se mizerně. Truchlící rodiče ho vždycky uváděli do rozpaků. Bylo mu jasné, že kvůli tomu, že se drží holých faktů, působí jako studený čumák. Jenže tím se dal efektivně zakrýt nepříjemný pocit a ostych, který nechtěl projevit.

– Kdybych udělala palačinky... Oda hrozně ráda pomáhala s těstem, neotravovala by v tom případě, že chce jít ven. A tím pádem...

– Chápu vás, přerušila ji Bitte a předklonila se, položila Solveig ruku na paži a teprve potom pokračovala. – Jenomže Odě nijak nepomůže, když se budete obviňovat.

Dál Solveig hladila ruku.

– Zkuste si vzpomenout, v kolik hodin jste se po ní šla podívat.

– Řekla jsem, že nevím. Možná uplynulo deset minut. Možná víc. Nevzpomínám si. Vidím jen růžovou kombinézu. Oda válí koule, nejspíš chce stavět sněhuláka. Vidím ji, jak má v ruce modré boby. Vidím ji, jak leží na zádech a dělá andělíčky. Vidím ji celou dobu!

Solveig zabořila obličej do dlaní, jako by se tak před všemi výjevy mohla ochránit. Ta policistka se tváří napaťatě, pomyslela si. A její projevy útechy mě rozčilují.

Solveig neměla na podobné rádoby ohledy zrovna teď náladu a velkou důvěru k policistce v ní nevzbuzovaly. Naopak policista jí připadal vyrovnaný a jistý.

– Kýval se jí zub, pokračovala. – Měla jsem pro ni připravenou desetikorunu pro případ, že by jí vypadl.

Sáhla do kapsy a vytáhla minci, pohrávala si s ní a oči se jí pomalu zamlžily.

– Šetřila si na takovou tu princeznovskou korunku. Růžovou. Všechno chtěla růžové.

– Chce, opravil ji Erik. – Všechno *chce* růžové.

Pohladil Solveig nepřítomně po zádech, pohled přitom vyčkávavě upřel na oba kriminalisty.

– Děti mívají někdy hloupé nápady, navázal Verner.

– Nebydlí v okolí někdo, ke komu by se třeba mohla vydat... nebo se o to pokusit?

Solveig s Erikem zavrtěli hlavou.

– Nikdy nikam nechodí. Volala jsem rodičům Mathiasu ze školky, a taky Torbjørna, Marie a Martina, kteří bydlí hned přes silnici. U nikoho z nich není a nebyla. Nikdo ji neviděl.

– Máte nějaké nepřátele?

Solveig s Erikem si vyměnili pohled.

– Bydlíme tu celkem krátce, odpověděla Solveig.

Verner si všiml, že zaváhala a že jí po tváři přelétl jakýsi stín, snad obav, snad podráždění.

– Jsem rozvedená, ale bývalý manžel netuší, kde bydlím. Nejsme v kontaktu.

Verner zaznamenal její odmítavý tón, do notýsku si nicméně zapsal poznámku *exmanžel*?

– Jmenuje se nějak?

– David Martí.

Tvář se jí uzavřela. Verner téma opustil a místo toho se zeptal: – Nevšimla jste si, jestli byl na silnici velký provoz?

– Menší než obvykle, řekla bych.

– Myslíte si, že ji mohl někdo unést? chtěl vědět Erik. – Potuluje se tu spousta podivínů. Zdá se, že na každém druhém statku bydlí nějaký blázen. A bylo by to jediné rozumné vysvětlení. Děti se přece nerozplynou jen tak ve vzduchu. Sněží. Nemohla se zatoulat do lesa. Objevili bychom její stopy. Červený kříž hledal všude celou noc. Několikrát obešla dům, to jsme viděli. A byla u garáže, úplně dole u silnice.

– Tam ležely boby, zašeptala Solveig.

– V téhle chvíli víme stejně málo jako vy. Nepředpokládáme nic, ale uděláme, co bude v našich silách, abychom ji našli, odpověděl Verner a přesvědčivě se usmál. Doufal, že rodiče neprohlédnou pochybnosti, které v nitru cítil. – Oda je naše absolutní priorita.

– Máte nějakou fotku, kterou byste nám mohli půjčit? požádala je Bitte. – Co možná nejaktuálnější.

Pohlédla na Venera a dostalo se jí od něj uznalého pokývnutí. Polechtalo ji na duši. Musela se ovládnout, aby se neusmála.

– Ano, přitakal Verner. – Vyhlásíme po ní pátrání ještě teď dopoledne.

Rozčililo ho, že si zapomněl vyžádat fotografii. Ne-soustředil se tak jako obvykle. Pozornost mu ukrádal jiné dítě. To nesmí připustit. Solveig vstala a vyšla z obývacího pokoje. Verner s Bitte ji následovali. Z horní police knihovny vytáhla velkou bílou obálku.

– Těsně před Vánoci je ve školce fotili. Ještě jsem ty fotky nestihla zarámovat.

Vytáhla tři snímky. A ještě jsem je taky nezaplatila, dodala v duchu. Mezi včerejšími účty přišla i jedna upomínka. Dvě fotografie byly barevné, jedna černobílá, na jednom snímku byla celá školka.

– Můžu si půjčit tyhle ty dvě? zeptal se Verner a ukázal na společnou fotografii a portrét usmívající se holčičky s dlouhými tmavými copy. – Až si uděláme kopie,

samozřejmě vám je vrátíme. Potřebujeme také přesný popis oblečení, které měla na sobě. Zvládnete to?

Solveig přikývla. Verner si zapsal: světle růžová kombinéza, tmavě růžové sněhule, světle růžová čepice, bílé palčáky.

– Než odjedeme, porozhlédneme se trochu po pozemku a samozřejmě vás budeme průběžně informovat. Verner podal Erikovi vizitku.

– Kdyby vás ještě něco napadlo, zavolejte mi. Cokoli. Zmizelé děti se zpravidla v pořádku najdou, dodal ve snaze povzbudit je. – Naši lidé obrátí okolí vzhůru nohama, už se rozběhlo šetření dům od domu.

Verner s Bitte vykročili ke vchodovým dveřím. Solveig s Erikem nikterak nenaznačili, že by je chtěli vyprovodit, stáli tam jako dvě sochy, jimž se hlavou honí nejrůznější noční můry.

7

Ve chvíli, kdy za sebou policisté zavírali dveře, přinesl průvan dovnitř závan zimy. Solveig převracela v rukou Odinu černobílou fotografii. Erik se manželku pokusil obejmout, ale vymanila se mu. Odložila snímek na stůl, vzala pánev s klobásami a všechny vyhodila do odpadkového koše, pak začala vytahovat nádobí z myčky. Neviděla, co dělá, v očích se jí hromadily slzy, pohled jí plaval, dál však udržovala ruce v pohybu. Lavina, která ji zavalila, ji nadále tížila, avšak Solveig si říkala, že bude-li se hýbat, bude-li plavat, dostane-li se na vrchol sněhové masy a nenechá se jí stáhnout, možná ji lavina nerozdrťí.

– Musíš zrovna teď dělat tohle?

Solveig upadl na zem talíř.

– Koukni, co jsi způsobil! Odin nejoblíbenější talířek!

Solveig si klekla před myčku. To není pravda, říkala si. To prostě není pravda. Vkleče sbírala střepy rozbitého talíře. Jeden střep vzala do dlaně a sevřela ji v pěst. Na talířku byl obrázek medvídku Pú. Teď mu jedno oko vykukovalo mezi jejím palcem a ukazovákem a hledělo na ni mrtvým černým pohledem. Z řezné rány v pravici jí začala skapávat krev. Nevšímalá si toho, v téže chvíli ji zachvátil mocný klid, jako by z ní tuna sněhu právě vymačkávala vzduch.

– Seber se, Solveig.

Erik promluvil novým hlasem. Ten nejprve jako by byl zdušený a přicházel z velké dálky, pak ale zesílil a rozrazil Solveig jako zledovatělou vrstvu.

– Teď se nesmíš zhroutit, musíš ze všech sil hledat Odu, musíš...

Pohyb. Jediná šance, kterou máš. Plav!

– Neříkej mi, co musím! zakřičela na něj. – Musím slepit ten talířek. Musím dojít koupit rámeček na tu fotku ze školky. Musím dojít koupit princeznovský časopis. Až se Oda vrátí, dostane princeznovskou korunku a čokoládu. Dostane horkou čokoládu. Musím vyhodit včerejší večeři. Musím se zbavit toho, co se stalo. A ty mi neříkej, co musím! Slyšíš? Neříkej! Jdi si kouřit!

Erik se ovládl a nezačal se bránit. Místo toho utrhl z roličky stojící na lince papírovou kuchyňskou utěrku, posadil se na bobek vedle Solveig, přimáčkl jí utěrku na ránu na ruce a opatrně ji objal kolem ramen, i když si nebyl jistý tím, jakou reakci to v ní vyvolá.

– Solveig, zašeptal. – Já se taky bojím. I já ji miluju.

– Kde je? Chci ji mít doma, naříkala Solveig. Slzy jí stékaly a mísily se s krvavými kapkami, které předtím skápely na podlahu.

– Bude se smět sprchovat, jak dlouho bude chtít. Kašleme na účet za elektřinu, že jo? Může se sprchovat třeba hodinu! Vždyť jí musí být zima. Kombinézu má na zadečku ošoupanou, určitě je promočená...

Solveig se naklonila vpřed, přimáčkla obličej k hladkému linoleu. Erik ji vzal za útlá ramena, narovnal ji, přivinul si ji na hrud'. Nechala se od něj obejmout, tělo měla těžké jako spící dítě, nechala se kolébat v náruči, hlavu mu zabořila do svetru. Erik cítil, jak se mu do něj vpíjí teplé slzy a nudle z nosu a pronikají mu až na naprosto bezbrannou kůži.

8

Raimo Egge se náhle probudil s nepříjemným pocitem, že se nachází na nějakém místě, které postihla katastrofa. Všechno bylo jeden velký chaos. Myšlenky se mu táhly jako žvýkačka. Vytřeštil oči a upřel pohled na dveře skříně, na nichž měl nalepené kresby tužkou. Jeho poslední produkce: studie vlastní levice a Juliin portrét. Nepodařilo se mu vystihnout její oči. Jako by na něj hleděla vyčítavě. Promiň, Julie! Klouzal pohledem dál ke skicám. Nahé ženy. Sám ležel pod peřinou plně oblečený. Chvilí mu nebylo jasné proč. V hlavě se mu vznášely zbytky snu. Promnul si obličej, vytřel si z koutků očí ospalky a pomalu, jako by vyklouzával z mlhy, se mu všechno zase vybavilo.

Předchozí večer. Nedokázal se svléknout. Byla mu zima. Dobře izolovanými okny táhlo, vítr jím profukoval. Pískomil zběsile běhal v kole. Raimo toho moc nenaspal, ale v těch krátkých okamžicích, kdy usnul, se mu neustále vracel tentýž sen. V tom snu stál jednou nohou na prahu ložnice, vtipný komentář na jazyku. Zrovna se chystal cosi pronést na adresu jejích nohou. Vypadaly komicky. Kozačky byly natočené ve zvláštním úhlu. Uvědomil si, že od ní cosi očekává. To, že se skulí z postele, zůstane ležet na zemi a bude se svíjet smíchy, až uslyší, co měl v úmyslu jí říct. Zapomněl, co to bylo,

a nakažlivý smích, chraptivý a dutý, přešel v hluboké chrčení, podobné chrčení raněného zvířete.

Vůbec to nebylo vtipné. Probudil se ve chvíli, kdy se nad ni sklonil a pohlédl jí do očí. Zíraly mimo něj do lustru, světlo je ani neoslepovalo. A ta šála. Světle modrá šála. Viděl ji předtím tolikrát. Teď ji měla kolem krku.

Pokaždé, když se probudil, si myslel, že to byl jenom sen.

Nyní se na posteli posadil a šmátral po budíku. Našel ho na podlaze pod džínami, které by potřebovaly vyprat, a zjistil, že měl být dávno ve škole. Uvažoval o tom snu. Už nedokázal rozlišit, které podrobnosti pocházely z něj a které ze skutečnosti. Věděl jen, že většina toho, co viděl, je pravda.

Teď může udělat jediné. Musí vstát a tvářit se jakoby nic. Matka bude samozřejmě děsně našťavaná, protože jí včera sebral auto, ale musí prostě tvrdit, že byl u Julie. Když se včera večer vrátil domů, neřekla matka nic. Seděla v obývacím pokoji u televize a zírala na obrazovku, jako by to byl Bůh s nějakým superdůležitým poselstvím. Vlastně ani nevzhlédla, když se prosmykl kolem dveří a třemi skoky vyběhl schody do svého pokoje. Pak zamkl dveře a pokusil se uprchnout do noci s peřinou přitaženou až k bradě. Byl u Julie, to řekne. A pak to bude muset s Julií probrat. Vymyslet si pro ni lež, kterou mu spolkně. Rychle. Než si s ní stihne promluvit někdo jiný.

Svlékl si propocené oblečení, ve kterém spal, a oblékl si to, co leželo ve skříni úplně vzadu – džíny roztrhané na stehnech. Černý svetr s téměř sepraným logem *Quicksilver*. Ve chvíli, kdy se chystal sejít do kuchyně, uslyšel matčin hlas.

– Kdes vlastně byl? Slyšela jsem tě přijít. Byla jsem vzhůru.

Zastavil se a naslouchal. V pokoji Anne-Lene panovalo ticho. Jistě už dávno odešla do školy, šprtka jedna. Otce neslyšel, věděl však, že tu je. Nejspíš sedí u kuchyňského stolu s hrnkem kafe a čumí z okna, pozoruje ptáky v krmítku a totálně kašle na to, co matka říká, což ji dráždí ještě víc. Jinak řečeno: Všechno je jako obvykle. Raimo se na chvíli zastavil na vrcholu schodiště. Nadechl se, jako by měl v úmyslu potopit se pod hladinu. Hodí se mu, že se rodiče hádají. To si ho totiž možná nevšimnou a jen si oddechnou, že už vypadnul.

Matčin hlas: – Nezdá se mi to zrovna vhodné, Ivare. Lidi to začnou přemítat...

Raimo věděl, že se otec nyní pomalu otočil se semknutými rty, aniž se střetl s matčíným pohledem. Jistě přitom uhlazuje neviditelné záhyby na ubruse. Matčin hlas se změnil ze vzrušeného štěkotu v tiché zakvílení: – Ivare! Slyšíš?

A nakonec otcův hlas: – Neměla by ses tolik zabývat tím, co lidi říkají.

Zaslechl, jak matka s hlasitým zasténáním vydechla.

– To, co o nás lidi říkají, přece ukazuje, jak se jim jevíme.

Na chvíli se rozhostilo ticho a Raimo zvažoval, jestli už může bezpečně sejít dolů. Ale vzápětí znovu zaslechl matčin hlas: – I ty máš nějakou zodpovědnost, stejně jako já. Co si myslíš, že budou říkat ve sborovně? A to nemluvím o rodičích. Uprostřed týdne hraješ poker a chlastáš koňalku...

– Koňak, opravil ji Ivar. – Pijeme koňak. Je to dost nóbl? A hrajeme yatzy. Já jsem s těmi chlapy vyrostl, Janni. Pořád mezi ně patřím. Navíc jsem vyhrál. Koukni! Dva tisíce.

Raimo opatrně nahlédl do kuchyně a uviděl otce, jak mává svazkem dvoustovek a pak ho pokládá do-

prostřed stolu. Teď by to mělo být dost bezpečné. Matka při pohledu na bankovky obvykle měkla.

– Raimo? Matka se zatvářila vyčerpáně. – Ty nejsi ve škole?

– Zaspal jsem. Ale už běžím, opáčil syn a pospíšil si do předsíně. Ve chvíli, kdy otevíral dveře, zahlédl, jak matka demonstrativně odsouvá peníze zpátky přes stůl.

– Raimo! zakřičela. – Počkej. Musím s tebou mluvit. Raimo se nadechl.

– Já vím, co mi chceš říct, mami, předběhl ji raději.

– Sorry, že jsem si včera vzal auták. Ale teď už zase stojí na svém místě. Celej. Bez jedinýho škrábnutí.

Doufal, že to je pravda. Zapomněl se podívat, jestli na něm srážka se svodidly nezanechala nějaké stopy.

Matka do něj zabodla pohled. Jako by mu dokázala prohlédnout skrze kůži a lebeční kosti, jako by se dokázala napojit přímo na něj. Možná je auto někde štrejchnutý? Že by si to už stihla zkontrolovat?

– Z ničeho si nic neděláš. Ty, ty...

Hlas se jí zlomil.

– No tak, mami. Je mi to líto, oukej?

Matka neodpověděla. Ruku si tiskla k hrudi a s trhaným sténáním vydechovala. Několikrát vrhla rychlý pohled ke kuchyni a pak na syna. Ten se tvářil, jako by ze všech sil přemáhal pláč.

– Tak můžu už jít? Potřebuju stihnout bus.

Udělal krok vpřed, zavolal na tátu *šťastnou cestu*, a jakmile se mu od něj dostalo zamávání a úsměvu, vypařil se, aby matka nemohla ve výslechu pokračovat.

Janni za ním zavřela dveře. Došla k lednici, vytáhla krabičku margarínu a dózu na sýr ze světle modrého plastu značky Tupperware. Pak si to ale rozmyslela. Věci z linky zase uklidila. Neměla na jídlo chuť.

– Nesmíš být na Raima tak tvrdá, vyčetl jí Ivar. – Brzy bude dospělý, potřebuje, abychom mu dávali najevo, že mu důvěřujeme.

– Tak ať si příště půjčí tvoje auto, zabručela Janni, ale okamžitě toho zalitovala. Hádku je to poslední, co potřebuje.

– Myslel jsem, že tohle už jsme probírali, odvětil Ivar. – Ovšem jestli si myslíš, že je rozumné nechat člověka s čerstvým řidičákem a tělem nadupaným testosteronem, aby si blblnul za volantem něčeho, co stojí skoro půl milionu, tak prosím.

Suše ironicky se zasmál, jako by tím chtěl zdůraznit ubohost toho návrhu, a dodal: – Nemohla by sis sednout? Čas na to máš. Ve čtvrtek snad vždycky začínáš až druhou hodinu, ne? Dej si hrnek něčeho teplého.

– Kdy potřebuješ odjet?

– Letadlo mi letí až po druhé.

Nalil kávu do hrnku a podal jí ho. Janni si ho vzala a sevřela ho oběma rukama.

– Nevím, jestli dneska dokážu jít do práce, vzdychla najednou a klesla na židli.

– Jsi nemocná?

– Ne, vlastně jo. Zase ta migréna. Nebo na mě možná něco leze. Půlka školy má virózu.

– Koukni se na tohle, podal jí Ivar znovu svazek dvoustovek. – Vezmi si je a kup si něco hezkého, až budeš v lepší formě. Nebo si zajdi do solárka. Vypadáš nějak bledě. Mám tě v práci omluvit?

– Díky, to zvládnou sama.

Janni si vzala peníze a vyšla po schodech s kávou a časopisem.

– Na chvíli si lehnu.

– Jasně, přikývl Ivar. – Já objednu dům se sněhovou frézou. To ještě před odjezdem stihnu. Příšerný počasí! Mimo chodem, Raimo slíbil, že bude sníh odhrnovat, až tu nebudu. V jádru je to dobrý kluk.

Janni se matně pousmála. Většinou ji moc netěšilo, když Ivar musel na několik dní odjet, ale patřilo to k je-

ho postavení regionálního ředitele a zajišťovalo jim to slušné příjmy. Teď byla ovšem jenom ráda. Potřebuje klid, maximální klid.

9

Ticho začalo být postupně nesnesitelné. Erik nevěděl, jak dlouho seděli na kuchyňské podlaze a kolébali se sem a tam. Opatrně pustil Solveig z objetí. Neprotestovala, když ji zvedl na nohy. Auto s kriminalisty zmizelo, zahlédli však, jak u sousedů zvoní dvě uniformované osoby. Jistěže ji najdou, pomyslel si. Oni dva si nesmějí připouštět žádné pochyby. Ani na okamžik. Teď je třeba jednat prakticky.

– Zavolala jsi do práce a řekla jim, co se stalo? zeptal se.

Solveig zavrtěla hlavou.

– A co ve školce, tam by to měli taky vědět, ne?

Solveig pokrčila rameny.

– Zařídím to, nabídl se a začal hledat bezdrátový telefon.

– Leží na pračce, upozornila ho Solveig. Mokrý prádlo bylo stále přilepené ke kruhovému sklu. Proč vlastně prala? Prudce dvířka pračky otevřela a vytáhla všechno prádlo na podlahu. Ovečka byla zamoтанá v jednom Erikově tričku. Solveig zabořila tvář do mokré srsti a začichala. Její vůně je pryč! Odtekla společně s odpadní vodou a nahradila ji umělá vůně květin.

Dolehlo k ní, jak se Erik ptá po Inger, ředitelce mateřské školy. Úplně slyšela učitelky, až se dozvědí, co se stalo. Hluboký věčný hlas ředitelky Inger, který se ujme vedení, i to, jak smích učitelky Marianne na chvíli utichne, než ji děti znovu vtáhnou do hry. Odvést její

pozornost je snadné, je jako malá. Solveig si představovala děti, až jim učitelky řeknou, že Oda dnes nepřijde. Mathiasův obličej, možná nejdřív smutný, ale jakmile si kluk obleče kombinézu a sněhule a začne hloubit ve sněhu tunely a bobovat, zapomene, že tam Oda není. Kéž bych byla dítě, pomyslela si Solveig. Kdybych byla dítě, někdo by mě pochoval, zabalil by můj strach do čerstvě upečených palačinek a já bych všechno zlo zapila malinovou šťávou.

– Mám tě od ředitelky pozdravovat, informoval ji Erik poté, co zavěsil.

– Máš mě pozdravovat? Popřála ti taky *hezky den*?

– Ostatní nevědí, jak mají reagovat, není to pro ně lehké, Solveig.

– Jistě, nadechla se manželka. – Pro ně... to není lehké.

Neodpovídej, napomenul se Erik. Nech ji, ať si je vzteklá. Překročil hromadu mokrého oblečení, vytočil číslo do supermarketu Meny a vysvětlil jim, proč Solveig nepřišla do práce. Potom postavil telefon na místo do nabíječky.

– A co ty? K sobě do práce nezavoláš? zeptala se ho Solveig.

– To tak nespěchá.

– Musíš jim přece dát vědět.

– Už jsem s nimi mluvil.

– A kdy? Oni ti řekli, že máš přijít, že jo? Copak nechápou, že...

– Řekli, ať nechodím, přerušil ji Erik.

– Doufám, že neočekávají, že se vrátíš, ještě než...

Umlkla, když spatřila jeho ztrápený obličej. Erik stál ve dveřích mezi kuchyní a obývacím pokojem s rukou na klíce, jako by se nemohl rozhodnout, jestli půjde dovnitř, anebo ven. Così jí to připomnělo. Nekonečný příběh, jehož vymyšlením se bavila jako dítě.

Přijdeš ke dveřím. Máš dvě možnosti: Můžeš vejít dovnitř, nebo zůstaneš venku. Pokud zůstaneš venku, fajn. Pokud ve-

jdeš dovnitř, máš dvě možnosti: Buď je někdo doma, anebo je dům prázdný. Pokud je někdo doma, fajn. Pokud je dům prázdný, máš opět dvě možnosti: Buď se někdo vrátí, nebo se nikdo nevrátí. Pokud se někdo vrátí, fajn. Pokud se nikdo nevrátí...

... víc možností není, pomyslela si. V takovém případě příběh skončí. Ucítila, jak jí po těle naskakuje husí kůže. Chvilí si třela paže. Nepomohlo to. Husí kůže měla zevnitř.

– Už nikdy, pronesl Erik.

– Cože?

– Měl jsem ti to říct už včera. Propustili mě.

Solveig na něj upřela pohled, Erik se však mezitím odvrátil. Zada jako by měl najednou shrbenější.

– Proč?

– Snižování stavu. Důsledky finanční krize.

Jeho slova byla sotva slyšet. Solveig na něj hleděla, neschopna pojmout, co to znamená.

– To není důležité, odvětila. – Důležité teď je, aby...

– Se našla Oda, dodal Erik, stále zády. – Já vím. Jenom jsem chtěl, abys to věděla. Co nejdřív zajdu na pracák.

Solveig se vrátila do kuchyně. Kolik toho člověk dokáže najednou vstřebat? Je mozek houba, která prostě jenom nasává veškeré svinstvo a zadržuje ho, dokud ho nějaký psycholog zase nevyždímá? Erik, bez práce? Proboha, z čeho teď budou platit hypotéku? A ke všemu začal zase kouřit.

Nedokázala se přimět k jakékoli reakci.

10

– Co si tedy myslíte, že se stalo?

Bitte hřbetem ruky otřela zamžené boční okénko. Stěrače se zasekávaly a Verner se nakláněl přes volant.

– Vidíte něco?

Verner prudce zajel na autobusovou zastávku a vystoupil, aby odmetl sníh z kapoty a očistil stěrače.

– V podstatě máme tři možnosti, spustil poté, co opět nastoupil do auta a vyjel zpátky na silnici.

– Za prvé, že se stala obětí trestného činu. Za druhé, že se stala obětí dopravní nehody, nebo za třetí, že dobrovolně odešla od domu a zabloudila. Ale pravděpodobnost třetí možnosti je celkem nízká. Všichni sousedé byli informováni. Nikdo ji neviděl. Pátrací četa dorazila na místo natolik brzy, že by ji musela najít, kdyby tu někde bloudila.

Bitte s ním částečně souhlasila. Věděla, že většina dětí je nalezena pouhých pět set až sedm set metrů od místa, kde zmizela. Věděla ovšem také, že děti dokážou jít rychlostí dobré dva kilometry v hodině, a to dokonce i za tmy a složitých podmínek. A holčička mohla mít své důvody pro to, aby ji nikdo nespatriil. Děti kolikrát provádějí spoustu podivností.

Vybavila si jednu epizodu. Její Julie byla jako čtyřletá na návštěvě u kamarádky. Když si pro ni Bitte přijela, byla kamarádčina matka na pokraji hysterického záchvatu. Holčičky si hrály na schovávanou, jenže matka najednou nemohla Julii nikde najít. Obávala se, že se Julie ukryla někde venku, možná že někam odešla a zabloudila. Bitte si vybavila kráter, který se v ní otevřel, stejně náhle a mocně jako při nečekané erupci sopky. Ten náhlý děs, že tahle událost všechno změní. Dodnes měla zřetelně před očima první obrázky, jež jí tehdy naskočily: Julie důvěřivě beroucí za ruku cizího muže, který jí slíbil, že ji doprovodí domů. Julie nasedající do auta v očekávání sladkostí, které prý pro ni muž má. A pak si vybavila své ulehčení. Čtyřleté tělíčko, ustrašeně se choulící v rohu za křeslem. Bitte si vzpomínala, jak se kráter opět uzavřel a jak dál pokračoval pozeňnaný všední den.

Děti udělají vždycky to, co se od nich očekává nejméně. Jsou hrozně nepředvídatelné a ji děsilo, že s postupem času se to nelepší. Naopak, strach, který cítila, když byly Julii čtyři roky, se s přibývajícími lety jen znásoboval.

– Myslíte si, že se mohla někam schovat? zeptala se, ale pokračovala, aniž počkala na odpověď: – Mohl ji vyděsit všechen ten rozruch a mohla se schovat, třeba se přitiskla k nějaké domovní zdi a zavalil ji sních, který sjel ze střechy. Prověřil tohle někdo? Jak u Ody doma, tak u sousedů to vypadalo, že se jim nedávno sesunul ze střechy sních.

– Pomocná četa to včera prověřila. Propátrali nejbližší okolí všech domů. Nestálo to v hlášení?

– Ano, to máte pravdu, ale nemohl ji někdo přejet?

– To sotva. Našli bychom nějaké stopy, našli bychom tělo.

– Tak co se podle vás stalo?

– Obávám se, nebo spíš doufám... Nevím, ale kdyby tam někdo zastavil a odvezl ji, byla by stále naděje, že ji najdeme živou. Ovšem jestli je někde venku... Teplota dneska v noci klesla k minus deseti. Teplo si dokáže udržet jen po omezenou dobu, bez ohledu na to, jakou kombinézu a jaké sněhule má na sobě.

– Jinými slovy doufáte, že ji někdo unesl?

– Je to absurdní přání, ale momentálně je to to nejlepší, v co můžeme doufat. Z toho bych taky vyšel, vysvětlil Verner a zajel na další autobusovou zastávku. Počasí je proti nám, říkal si v duchu. V nejhorším případě ji najdeme až na jaře, společně s prvními podběly.

– Představte si, co se tak asi děje v hlavě člověka, který přišel o dítě..., zamumlala Bitte, spíš sama k sobě.

– Pokuste se příliš si to nebrat, poradil jí Verner.

– Na oddělení vražd je snad zakázáno projevovat empatii?

- Naším úkolem není s lidmi soucítit, namítl Verner.
- Naším úkolem je zjišťovat, co se stalo.

– Máte děti? vyhrkla Bitte. Tentokrát to nebylo míněno jako otázka, nýbrž spíš jako obžaloba, a proto ani neočekávala odpověď. S překvapením zaznamenala, že kolega přikývl. Rychle, jako by ze sebe chtěl setřást odporný hmyz.

– Já mám dvě, pokračovala Bitte, když Verner ani náznakem neprojevil snahu téma rozvést. – Osmiletého kluka a šestnáctiletou holku. Julie si nedávno našla přítele. Nevím, jestli z toho mám radost... Už mu nejspíš bylo osmnáct.

Kousla se do rtu.

– A kluk se po přestěhování strašně rozdivočel. Učitelům a družinářkám to nezávidím.

– Nepomáhá, že je jeho matka policistka? Nevyhrožujete mu celou předběžného zadržení?

Bitte se zasmála, avšak otázku ponechala bez odpovědi.

Zajeli před budovu policejního ředitelství. Na protější straně ulice, v prvním patře, za okny fitness centra Moov, běhala jako o život žena v oranžovém cvičebním úboru. Měla bych zase začít cvičit, pomyslela si Bitte. Ale místo, kde by běhala na pásu ve výkladní skříni, nepřipadá absolutně v úvahu.

– Jste na ně sama? zeptal se Verner. Bitte připadlo, že v jeho hlase poprvé zaslechla stopu vřelosti.

– Většinou ano. Rozvádím se. Tedy momentálně žijeme odloučeně, dodala, když jí při rychlém průchodu dvoukřídlými skleněnými dveřmi věnoval jen nejisté pousmání.

– Ať ty fotky jdou okamžitě ven.

Bitte pokývla muži sedícímu za přepážkou v recepci, pak už si razili po schodech cestu houfem Východoevropanů proudících z cizineckého oddělení.